

Processer, hvorved det havde viist sig at den bestaaende Lovgivning var utilstrækkelig og at man derfor nu kom og forlangte en ny Lov. Jeg troer ikke, at der kan være nogen bedre Tid til at ordne saadanne Forhold paa, end en Tid, hvor man ikke har Grindringen om umiddelbart foregaaende Tilfælde, i hvilke denne Lovgivning er blevet savnet, thi man kan dog vel ikke med Hensyn til Betimeligheden her anvende hvad jeg dog synes at der var Tilbøielighed til i Noget, som jeg hørte idag; man kan dog ikke sige, at det forholder sig med denne Lov som en gammel Lovgiver sagde om en Lov om Fadermord, at den vilde fremkalde Tanken om en Forbrydelse, som ellers ikke vilde være fremkommen. Man maatte da i det Ringeste have en meget kort Grindring ligesom man for at gjøre Spørgsmaal om en Lov om Fadermord ogsaa maatte have temmelig Bevidsthed om at dette havde fundet Sted.

Mré: Det forekommer mig at være en noget besynderlig Maade, hvorpaa den høitærede Kultusminister vil indrømme den frie Bevægelse; det synes mig omrent det Samme som om man vil tillade En at danske, men betinger sig, at det kan maa skee med Blodssoe. Jeg veed ikke, om Ministeren vil regne mine Ord med til de slette Bittigheder, men jeg finder hans Begrebs-Definition heller ikke at høre til de gode. Jeg skal forøvrigt ikke fordybe mig i de subtile Definitioner af selve Trykkesfrihedsbegrebet; jeg vil holde mig til den jævne, hvorefter jeg mener, at Trykkesfriheden simpelthen bestaaer i Frihed til at trykke, til ved Tryk at offentliggjøre sine Tanker, under Ansvar for Domstolene, og det er jo ogsaa en af Ministeren selv medautoriseret Definition, thi den staaer i Grundlovens § 91. Den ærede Minister har rigtignok meent, at Staten har at træffe saadanne Forholdsregler, hvorved den „sikkrer sig imod det trykte Ord“; men det forekommer mig i Praxis let at komme nær, ved at sikkrer sig mod, at Ordet trykkes. Det vil i alt Fald have Ordet i sin Natur gjort mistænkeligt; det stiller det paa en Maade under Statspolitiet's specielle Opsyn, og det troer jeg virkelig ikke kan være Statens Op-

gave, naar den vil give sand Trykkesfrihed. (Hør!).

Det næste Spørgsmaal bliver, hvilket der vel er det beleilige Tidspunkt til at give en Presselov, det Spørgsmaal, som Justitsministeren igaar opfastede, og som jeg troer kan besvares med eet Ord, et foregaaende Udtryk af Ministeren selv, at dette Tidspunkt er tilstede, naar „Trangen“ dertil viser sig. Kun den Tid og den Tilstand, som kræver den, er i mine Tanker den rette beleilige. Men har der viist sig nogen Trang hos os til en Presselov? Har den viist sig hos Pressens Udøvere, hos Folket eller hos Regjeringen i det forløbne Tidsrum, som her er Tale om? Den forløbne Tid besvarer det med Nei; Regjeringen har selv besvaret det saaledes. Der har, som oftere berørt, egentlig kun været een offentlig Pressesag af nogen, om man vil, indre Betydning, som i denne Tid har været anlagt, og som tilmed blev i en saadan Grad ignoreret af Folket og af Pressen, at den alerbødest har viist Ministeren, at ogsaa dette Spørgsmaal i sig selv har været overskødt. (Hør!). Den høitærede Justitsminister erklærede ogsaa selv, ikke i Tilstandene at have fundet nogen Trang konstateret; men han havde i sin Portefeuille søgt efter Stof til at lægge Lovarbejder frem for Forsamlingen. Det forekommer mig, at der da havde været et Stof for ham, som laae nærmere, nemlig at forberede Ravnings Indførelse. (Hør!). Det havde tilvisse ligget nærmere for ham, thi det er af selve Grundloven anvist til Behandling; men han tog i det Sted det Stof, han fandt, til en saakaldet, af ham selv saaledes benævnet, Pressetvangslov. Han har alisaa kun her handlet efter Instinct; men jeg mener, at en constitutionel Minister ikke skal handle efter individuelle Fornemmelser; han skal kun søge at indbringe Lovgivningen, hvad Statens og hvad Folkets Trang paakalder. Nu har vel en anden æret Taler, nemlig fra Kjøbenhavns Amt (Hall), som igaar havde Ordet i samme Reining som den høitærede Justitsminister, udtalt, og syntes at ahne, at der vel kan komme Tilstande, som kunne gjøre det anderledes behov. Jeg veed ikke, hvorpaa han bygger sin Ahnelse eller Formodning